

Trenne wackra

W i s d r /

Den Första:

Enälskelig wän uti werlden &c.

Den Andra:

Nu börjar tiden att lida, &c.

Den Tredje:

Den fattiga Glickans Wisa:

Nåttu, af mina blomnings-
dar, &c.

Är tre lätta flugor under egna behagliga
och ljufligt klingande melodier.

Tryckte hos Joh. Pehr Lundström,
Söndköping, 1812.

Den Förrsta:

En älskelig vän uti werlden jag har,
Den jag håller hjertelig kär, :: Jag
aldrig förglömmer den wännen så fin,
Förr än man till grafwen mig bär.

2. Rent hjerta i bröstet jag hyser och
bär Förrutan all falskhet och list :: Så
länge som blodet i hjertat är varmt,
Så har jag på kärlek ei brist.

3. Jag är wäl ännu till ären fast
ung, Ut weta hwad kärleken är, ::
Men aldrig jag slutar dig utur mit
sinn, Jag dig uti tankarne bär.

4. Christ gifwe jag lefde i werlden
den dag Då jag finge njuta den frögd ::
Ut jag finge blifwa din utvalda Wän
Och med dig få lefwa förnögd.

5. Kan hända Gud kunde mig hjälpa
dertil, Ut jag finge blifwa din Man, ::
Kan hända min ögon och torde med
sorg Så städa en ann i din samn.

6. Ut kärleken är både bitter och
söt, det hafwer wäl mången försökt, ::
Än ger han glädje i hjerta och sinn,
Och än warder sorgen förökt.

7. När twenne hwarannan mänd al-
la med tro, Då är det wist glädje och
lust, Men om och den ena går från si-
na ord, Då får strax den andra stor pust.

8. Den rika har wänner wäl tusens
detals, Som han kan få lita uppå, ::
Men den som är fattig tör knapt finna
en: Så mänd det i werlden förr gå.

9. Et fattigmans barn, som ei rike-
dom har, Det blifwer af alla försmädt, ::
Båd höga och låga mänd öka dess
qwal, Det hafwer jag ofta förstådt.

10. Rikedom och silfwer i stället för
dnög, Mången wäljer i werlden sig ut, ::
Men ofta kan hända at den som så gör,
Han tör sig wäl ångra til slut.

11. Stor rikedom jag aldrig i werl-
den kan få, Ei heller den mände åtrå, ::
Allenast jag kunde mit dagliga bröd,
Af Herren i Himmelen få.

12. Säll är wist den människa som
hafwer Guds nåd Och ställer sig är-
ligt och wäl, :: Ty när som han u-
taf werlden skal gå, Så wäntar han
ro til sin själ.

13. Om du skulle tycka, min vän,
Ut jag är för fattig, för ringa och låg, ::
Så säg mig din mening om du hafwer
tänkt, Ut sluta mig utur din häg?

14. Nog wet jag du kunde en rika-
re få, Men se dig dock wissligen om, ::
Låt rikedom icke intaga ditt sinn, Ut
wälja en ond för en from.

15. När Adam och Eva blef wigde
ihop, Så hade de intet i arf, :: Men

Gud gaf dem nog, at dem ingen ting
tröt; En han wiste wäl deras tarf.

16. Yppersta rådet jag låra dig skal:
Sått först dina tankar till Gud, :,: Och
låt dig åtnöja med hwad han dig ger,
Så blir du en lyckelig Brud.

17. Han som all ting utaf intet har
gjordt, Som skapat har allt med et ord, :,:
Han kan så wäl föda et bi som en Björn
Hans magt är oändeligt stor.

18. Om du wore riker som wattenet
är djupt, Så kunde Gud dig hjälpa än-
då, :,: Om du wore fattig som sparf-
wen på qwist, Så kunde han dig hjäl-
pa också.

19. Låt wara at rikdom fördomma
ei kan, och fattigdom salig ei gör, :,:
Men den som af Herren har fått stör-
re pund, har mera at answara för.

20. Min wän jag dig beder at du
wille ta I betänskande hwad jag har
sagt, :,: En åqtenkap är en märkwär-
dig ting, Jag derför dina tankar i allt.

21. Jag wil dig ei läcka, ei tubba eller
dra, Till något som onyttigt är, :,:
Men det wil jag lifwäl dig låta förs-
lå, At jag dig af hertat har får.

22. Wer trogen, upriktig och ärlig
som jag, Så skal jag dig älska till
slut, :,: Men om det så är, at du det in-
tet wil, Så säg mig din mening rent ut.

23. Et upriktigt ja och ärligt nej
Det fallar jag ära och dygd, :,: En
äran hon grönstas när falskheten står
Med nesa, med skam och med blod.

24. Nu ändrar jag wisan och bluder
odid, Mina wisa hon blifwer nu slut, :,:
Jag är och förblifwer din trognaste
wän, Till des man mig döder bär ut.

25. Udö föta Angel! Gud wore dig
hos, Jag slutar dig in i Guds hand, :,:
Gud låte oss räddas med fågnad och
frögd, Och sällhet i himmelens land.

Den Andra:

Nu börjar tiden at lida,
At wi skola härifrån,
Allt ifrån mina föräldrar,
Och emot fienden gå,
Nu hälsen i min far,
Och så min hulda mor,
I halse så min syster,
Också min yngste bror.

Haf tack min lilla flicka,
För hwarje tröttsamt ståt,
Som du för min skull trampat.
Hwad godt har jag af det,
Jag intet mer begär,
En fyra liste bräder,

När jag ur werlden wandrar,
Och lämnar alt besvär.

Jag war en ungdoms planta,
Kom bort från far och mor,
På främmande ort och ställe,
Det war min glädje stor,
Der fant jag mig en vän,
En huld och trogen vän,
Men Herren tog henne snarlig bort,
Och lämnade mig igen.

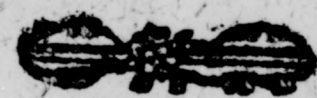
Du löste i mina ögon,
Som sol på himmelen klar,
För hvarje gång jag dig såda så,
Jag glad i mit sinne war,
Om du min egen vän,
Och warit der han war,
Jag knappast i gnetände,
Huru långt han från mig war.

Jag sådar uppå himmelen,
Och ner på minsta strå,
Och mine ledsne tankar,
Uti de förra år,
Du räckte mig din hand,
Du lofwade mig med mund,
Nu är det bandet knutit,
Som ej uplösas kan.

Nu har jag länge dansadt,
Nu har jag inga skor,
Nu har jag mist min lilla vän,
Nu har jag ingen ro,
Men det får bli derwid,

Gud hjälper wälle mig,
En måste wi wara glada,
Huru illa det går till.

Men när som jag tänkte att lewa,
I werlden som aldra bäst,
Så kommo de falska omänner,
Och talade dernäst,
Jag wet ej hwad de will,
De kan ej tåga still,
De wille min lilla vän förföra,
Och öka sorgen till.

Den Tredje:

Nåttu, af mina blomningsbar, Ei
många återstå, Och ingen Ertare jag
har, Och ingen lär jag få.

2. Hwar Söndag står jag mig så
grann, Och from i kyrkan går, der
står wid dörren man wid man, Min
Fästman der ej står.

3. En ser på den, en ann på den,
På mig ser icke en; En annan finge tio
män, Och jag får icke en.

4. De andra ha då mer dåd' wett,
Dåd' skönhet och behag, Men är mit

ansigte så ledt, Och hwad för ondt gör
jag?

5. Jag tñcker att jag är så god, Så
flitig wid mit hjul, Och när jag nyss
för spegeln stod, Jag syntes ei så ful.

6. Men wor' jag nu en skönhet dock,
Jag satt ei hår och spann: Då satt jag
bland en Friar-flåck, Den bästa bles min
man.

7. Men, nej! en liten blomma blott,
En fattig skönhet är, Som brñtes af
och kysses smått, Och lämnas sedan där.

8. Nei, hwarken skönhet eller dygd,
Blott pengar ge behag; En Glicka utan
stöd och skygd för all min tid är jag.

9. Nog går det, arma barn, ännu
För dig i tysthet an, Att ei så sitta
up som Fru, kanske åt en Enran.

10. Men ack! på dina gamla bar,
När handen tröttna wil, Att ei ha bröd,
ei ha försvar, Och gäckas än dertil!

